

Zdrava familija. je v Waltn-u. Starši so pred leti v visoki starosti umrli in seoaj je 9 bratov in sester, ki so stari: Janez 84, Štefan 80, Mihael 78, Andrej 74, Ana 72, Magdalena 70, Filomena 67, Jera 66, Anton 63 let. Vsi skupaj skupaj stari so 653 let. Samo Filomena se ni omožila, drugi so vsi ali oženjeni ali vdovci ali vdove.

Gospodarske in gospodinjske stvari.

Kako je ravnati s trtami, ki jih je poškodovala toča. Ker je ravnokar v nekaterih krajih toča vinograde močno poškodovala, dajemo vinogradnikom sledeča navodila, kako je s takimi trtami ravnati. Ako toča pobije, je pred vsem treba kakih 8—10 dni počakati, da se po njej napravljena škoda v polni meri pokaže. Potem je treba trte dobro pregledati in na naslednji način z ostrim nožem obrezati: 1. Vsa močno ranjena ali zelo razkosarjena peresa je porezati. 2. Na šparonih ali napnjencih je pustiti samo one mladike, katere imajo še kaj ohranjenega grozdja na sebi, druge pa odrezati. Mladike z grozdom se skrajšajo za toliko, kolikor je nujno potreba. Najbolje, ako ostanejo nad zadnjim grozdom še 3 do 4 peresa. Izrastle zapernice se zaščipujejo za prvim ali drugim listom. 3. One mladike, katere stoje na reznici (palcu ali ščapu), ter imajo dati les za napravo reznice hli šparonov v prihodnjem letu, je treba posebno skrbno obrezati in ohraniti, ker je drugače tudi trgatav prihodnjega leta izgubljena. Ako so takim mladikam vršički odbiti, odrežemo le najbolj poškodovan del istih, ter gledamo, da ostane na koncu kaka zapernica (zalistnik), katera takoj naprej raste in nadomestuje trti odniti vršiček. Ostale zapernice zaščipnemo za drugim peresom, ker morajo ta peresa na mesto odbitih glavnih peres, trtni les rediti. Ako so pa te mladike tako pobite, da je le njih spodnji del ohranjen, jih moramo tako obrezati, kakor po navadi pri spomladnem obrezovanju, to je na palce (ali ščape) dveh do treh zdravih očes. Ta očesa poženejo in dajo tak les, kakor n. pr. letos na zeleno cepljene trte. Vse druge, trti nepotrebne mladike odrežemo, da gre živč le v one, katere rabimo za prihodnje leto. Ako pa toča še toliko mladik na trti ne pusti, da bi iz njih napravili reznice ali palčke, moramo shraniti in rediti kake dve do tri mladike, katere po navadi poženejo iz starega lesa. 4. Pri vsem tem delu moramo pa skrbeti za to, da tiste mladike, ki so na trti ostale, ohranimo zdrave, ter da njih les dobro dozori. Treba je torej vezati, kmalo in večkrat proti peronospori (z galico) škropiti in meseca septembra vsako mladiko za eno tretjino skrajšati.

Poslano.*)

Sv. Jurij ob Ščavnici. „Slovenskemu gospodarju v odgovor hočem odkriti, kdo in kaki so oni nemški

Marijini brati, ki sem jih jaz hotel k Sv. Duhu spraviti in katerih se naši častiti gospodje duhovniki pri Sv. Jurju tako grozno bojijo. Pa smejo se jih tati bati, takrat bo vladal drugačni red pri Sv. Duhu nego sedaj.

Bralci naj sami sodijo, če nimam prav. Sv. Jurij je taka velika fara, ima 3 mašnike. Ne bi bilo kristjansko, ako bi saj vsako nedeljo en kaplan mašbral pri Sv. Duhu? Ljudstvo mora 1½ do 2 uri dolež k maši k Sv. Juriju hoditi, kar je težavno za stareje ljudi, po zimi posebno o slabem vremenu. Ne bi mogel en kaplan teh korakov storiti ob nedeljah k Sv. Duhu, ki jih mora toliko slabih starčkov k Sv. Juriju? Gotovo si ne bi noge zlomil. Na kancil vedno kričijo, da vera peša, kako pa naj, če so sam vzrok. Prej je bila vsaj na sveti dan in ob veliki noči maša pri Sv. Duhu, sedaj naš župnik Kunceniti ob velikih praznikih duhovčanom te olajšave ne privoščijo.

Sedaj pa hočem tudi razodeti, zakaj Marijini bratje našega župnika tako srbijo. Premislite bralci mi Duhovčani smo bili do sedaj še vedno tako neumnimi, da smo davali tem častitim gospodom vsako krat v jesen mastno zbirco.

Ob takih prilikah se pač potrudijo ti gospodje k Sv. Duhu, zadnje koč ne izpustijo, ob nedeljah in praznikih nas pa ne najdejo. Cele voze polne vrzrnja vlečejo konji vsako jesen iz duhovskih vasij in to zrnje je celo proti postavi nafehtano, ker je zbirca z denarjem rešena in plačana. To je ona krščanska ljubezen, o kateri naši gospodje vedno govorijo da ob času zbirce proti postavi pri nas fehtaja, vse hribe, naj bojo še tako strmi, obiščejo. Radi damo kaplanu, kateri bi pri nas maševal zbirco. Če pa ne dobimo pri Sv. Duhu ob nedeljah in praznikih maše, tudi zbirce ne damo. Pri nas ne se ustanovi kaplanija za enega kaplana, kakor bi bilo pravično, ne so pa pri Sv. Jurju 3 mašniki; ob času zbirce pa zato polni žakelji zrnja. Zato pa tudi ne bom preje henjal, dokler ne bo red v naši far, dokler se nam duhovčanom ne bo dalo, kar nam gre. Tega mnenja pa nisem samo jaz, ampak vsi žalibog da se vsak ne upa tega tudi javno povedati.

Zavoljo notarja v Gornji Radgoni mene nikdo ne vprašal in tudi jaz v tej zadevi nikomur nisem nič povedal, da ga ni treba. Kar je torej „Slov. Gosp.“ v tem in o meni pisal, bila je debela laž, ki si jo je pač dopisnik zmislil, kakor tudi, da bi jaz komaj novo šolo pomijal. Z staro šolo pa lahko storimo kar hčemo, saj je naša, posebno če nas naši duhovniki tako v nemar puščajo, da nam komaj vsak mesec eno sv. mašo doma privoščijo.

Mislil da bodo sedaj bralci „štorjo“ od Marijinih bratov razumeli in da bodo jurjovski duhovniki duhovškim farmanom bolj skrbeli za božjo službo, kakor dosedaj in ne bodo samo skrb imeli za dobro zbirco pri nas.

Valentin Matjašič.

*) Za to „Poslano“ uredništvo ni odgovorno.